

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. L. N.**, zast. JUDr. Zdeňkem Vlčkem, advokátem, se sídlem Na Roudné 18, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 1. 2023, č. j. MZP/2022/550/1448-He, a ze dne 1. 11. 2023, č. j. MZP/2023/500/428, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2024, č. j. 14 A 31/2023-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Česká inspekce životního prostředí (dále jen „inspekce“) rozhodnutím ze dne 10. 11. 2022, č. j. ČIŽP/45/2022/8536, rozhodla podle § 89 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), o odebrání sedmi neživých jedinců zvláště chráněných živočichů (2x tetřev hlušec, 4x tetřev obecný a 1x jeřábek lesní) ve formě dermoplastických preparátů žalobci. Učinila tak, neboť žalobce neprokázal zákonný původ předmětných jedinců, jak vyžaduje § 54 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Kromě toho uložila žalobci povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 1. 2023, č. j. MZP/2022/550/1448-He, zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

[2] Dále inspekce rozhodnutím ze dne 30. 12. 2022, č. j. ČIŽP/OOPLC/2022/3972, rozhodla podle § 34a odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb., o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi a dalších opatřeních

k ochraně těchto druhů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obchodování s ohroženými druhy“), o zabavení devíti neživých exemplářů zvláště chráněných živočichů (2x výr velký, 2x vydra říční, 2x poštolka obecná a 3x jestřáb lesní) ve formě dermoplastických preparátů a jedné kožešiny neživého exempláře zvláště chráněného živočicha (rys ostrovid) žalobci. Učinila tak, neboť žalobce neprokázal zákonný původ předmětných exemplářů, jak vyžaduje § 24 odst. 1 zákona o obchodování s ohroženými druhy. Kromě toho uložila žalobci povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč. K odvolání žalobce žalovaný toto rozhodnutí ve výroku týkajícím se nákladů řízení rozhodnutím ze 1. 11. 2023, č. j. MZP/2023/500/428, změnil a ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti oběma uvedeným rozhodnutím žalovaného brojil žalobce správními žalobami. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 21. 2. 2024, č. j. 14 A 31/2023-54, spojil řízení o těchto žalobách ke společnému projednání a rozhodnutí. Následně rozsudkem ze dne 27. 3. 2024, č. j. 14 A 31/2023-70, obě žaloby zamítl jako nedůvodné.

[4] V odůvodnění rozsudku městský soud nejprve shrnul dosavadní vývoj v obou věcech, podání účastníků a průběh jednání. Následně při přezkumu rozhodnutí ze dne 4. 1. 2023 potvrdil závěry inspekce a žalovaného, že žalobce měl povinnost prokázat zákonný původ u všech odebraných jedinců, přičemž tak u žádného z nich neučinil. Ke stejnému závěru dospěl i v rámci přezkumu rozhodnutí ze dne 1. 11. 2023 ohledně zabavených exemplářů.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti uvedenému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, ve které namítl jeho nepřezkoumatelnost a nezákonnost.

[6] Podle stěžovatele napadený rozsudek nesplňuje stejně jako obě rozhodnutí žalovaného požadavky na přezkoumatelné rozhodnutí. Výroky všech rozhodnutí jsou odůvodněny pouze citacemi zákona. V napadeném rozsudku se městský soud nedostatečně zabýval argumentací týkající se možného upuštění od zabavení exemplářů. Také se vůbec nezabýval předloženým dokumentem, jímž stěžovatel dokládal původ jednoho tetřeva hlušce.

[7] Stěžovatel má nadále za to, že doložil původ všech odebraných a zabavených jedinců. Navíc § 89 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ukládá správnímu orgánu v případě nedoložení původu jedinců pouze možnost a nikoli povinnost je odebrat. Proto rozhodnutí žalovaného považuje za nepřiměřeně zasahující do vlastnického práva. K tomu rovněž nelze pominout, že po určitou dobu mu byla povolena výjimka podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, na základě které mohl odebrané jedince držet.

[8] Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a obě správní rozhodnutí považuje ohledně zásahu do vlastnického práva za přiměřená.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost podle svého obsahu byla podána z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[11] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písm. d) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť teprve dospěje-li k závěru, že napadený rozsudek je přezkoumatelný, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Zde zároveň Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku nemůže být závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak má být rozsudek zdůvodněn, nýbrž se musí jednat o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). Zároveň platí, že obsah a kvalita žaloby (či kasační stížnosti) v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95).

[13] Nejvyšší správní soud shledal, že napadený rozsudek plně dostává požadavkům ustálené judikatury kladeným na odůvodnění soudních rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Na první pohled není pravdivé tvrzení stěžovatele, že výsledek rozhodování soudu je opřen pouze o citace právních předpisů. Kromě nich totiž městský soud uvádí i vlastní vypořádání vznesených argumentů a vlastní hodnocení věcí. Reagoval konkrétně i na argumentaci týkající se upuštění od odebrání, resp. zabavení, a to zcela dostatečně v odstavcích 43. a 44., resp. 61. až 63 napadeného rozsudku. Rovněž není pravdou, že se městský soud vůbec nezabýval dokumentem, jímž stěžovatel dokládal původ jednoho tetřeva hlušce. Městský soud se jím v souvislosti s prokázáním stěžovatelových tvrzení výslovně zabýval v odstavcích 37. až 39. napadeného rozsudku.

[14] Rozsudek městského soudu pak netrpí vadou nepřezkoumatelnosti ani z důvodu, že by touto vadou trpěla již žalobou napadená správní rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud

odkazuje na posouzení této vady městským soudem obsažené v odstavcích 18. až 20. napadeného rozsudku, neboť není smyslem kasačního přezkumu opakovat již jednou správně vyřčené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6 Afs 93/2018-49). Nejvyšší správní soud tedy k otázce nepřezkoumatelnosti uzavírá, že touto vadou napadený rozsudek netrpí.

[15] Ohledně namítané nezákonnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud zcela souhlasí s v něm vyslovenými závěry a jelikož příslušné stížnostní námitky sice reagují na jeho obsah, avšak nikterak nerozvíjejí a neprohlubují žalobní argumentaci, tak na posouzení věci krajským soudem ve stručnosti odkazuje. Shledává tedy, že stěžovatel neprokázal požadovaný původ u žádného z odebraných jedinců či zabavených exemplářů (odstavce 36. až 42., resp. 56. až 58. napadeného rozsudku). Možnosti neodebrat jedince uvedené v odstavci [1], jež nabízí díkce § 89 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, nebylo namístě využít (odstavec 43. napadeného rozsudku). Aplikaci institutu upuštění zákon v případě odebrání jedinců neumožňuje (odstavec 44. napadeného rozsudku) a v případě zabavení exemplářů jeho aplikace nebyla namístě (odstavce 61. až 63. napadeného rozsudku).

[16] Co se týká vypořádání argumentace ohledně přihlédnutí k rozhodnutí ze dne 5. 11. 2020, č. j. 81755/2020/OŽP/Si, jímž byla stěžovateli povolena výjimka (podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny) ze zákazu držet neživé jedince uvedené v odstavci [1] tohoto rozsudku, tak k tomu městský soud konkrétně shledal, že k tomuto rozhodnutí nebylo možné přihlédnout, neboť v době rozhodování inspekce již stěžovatel předmětnou výjimkou nedisponoval, přičemž rozhodující je skutkový a právní stav existující právě v době vydání rozhodnutí (odstavec 36. napadeného rozsudku). K tomuto Nejvyšší správní soud pouze doplňuje, že zmíněné rozhodnutí o povolení výjimky bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 10. 2021, č. j. MZP/2021/550/1202-He, resp. rozhodnutím ministryně životního prostředí ze dne 4. 7. 2022, č. j. MZP/2022/430/614, v rámci přezkumného řízení zrušeno, a to s účinky *ex tunc*. Ačkoli tedy stěžovatel fakticky disponoval po určitou dobu zmíněnou výjimkou, hledí se na něj, jako by tomu tak nikdy nebylo. Zohlednění rozhodnutí o výjimce proto vůbec nepřicházelo v úvahu.

[17] Lze tedy shrnout, že závěry uvedené v napadeném rozsudku jsou přezkoumatelné a správné. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. proto nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 22. srpna 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu